

ÍNDICE

ANTECEDENTES DE HECHO	1
FUNDAMENTOS DE DERECHO	1
FALLO	2

FICHA TÉCNICA**Legislación**

Cita art.631 de LO 10/1995 de 23 noviembre 1995. Código Penal

Cita art.24.2 de CE de 27 diciembre 1978. Constitución Española

Cita art.741, art.962 de RDLeg. de 14 septiembre 1882. Año 1882. Ley de Enjuiciamiento Criminal

ANTECEDENTES DE HECHO

PRIMER.- La part dispositiva de la sentència apel.lada té el contingut literal següent: " Que debo condenar y condeno a la denunciada Pilar como autora responsable de una falta de lesiones por imprudencia leve (derivada de incumplimiento de obligaciones inherentes a su condición de propietaria de animal dañino) a la pena de 45 DIAS de MULTA con una cuota diaria de 6 euros, con una responsabilidad personal subsidiaria de un día de privación de libertad por cada dos cuotas no satisfechas. Asimismo, en concepto de responsabilidad civil deberá indemnizar a Abelardo en la cantidad de 1.748 euros, a Azucena la suma de 1.992 euros y a Evangelina la suma de 59,50 euros, por las lesiones y secuelas sufridas, con pago de las costas del juicio".

SEGON.- Contra dita resolució va interposar recurs d'apel·lació l'acusada. Admès a tràmit per provisió de 16.5.12, prèvia impugnació de la part apel.lada i del Ministeri Fiscal es van remetre les actuacions a aquest tribunal de segona instància. Per diligència d'ordenació de 7.9.12 s'ha designat magistrat ponent d'acord amb el torn prefixat, i ha quedat el recurs vist per a resoldre. No s'ha convocat vista pública al no considerar-la necessària el tribunal ni haver-ho demanat la recurrent.

TERCER.- En la tramitació del present recurs s'han observat les prescripcions exigides en la vigent llei d'enjuiciament criminal.

S'ACCEPTA íntegrament el relat fàctic descrit en la sentència apel.lada, relat que es dona per reproduït a fi d'evitar reiteracions innecessàries.

FUNDAMENTOS DE DERECHO

I.- A l'empara del que permet l' art. 790 de la llei 38/02 de 24 d'octubre, en relació a l' art. 962 Lecrim EDL 1882/1 , la denunciada recurrent al·lega -en un escrit redactat del seu puny i lletra, sense assistència jurídica d'advocat- en primer lloc un hipotètic error en la valoració de la prova imputable al jutge " a quo ", tot afirmant que existeix un dubte raonable sobre si va ser el seu gos qui va atacar al menor d'edat, i en qualsevol cas, considera la condemna és injusta atès que no es tracta d'un animal perillós.

En segon lloc, i amb caràcter subsidiari, sosté una possible infracció de l' art. 623.1 en relació al 631 CP EDL 1995/16398 derivada de manca de tipicitat penal dels fets declarats provats en relació a la imprudència omisiva de cura dels animals domèstics, en considerar que la raça del gos no és intrínsecament perillosa. Finalment, al·lega que la multa imposada és excessiva, atès que no gaudeix de solvència ni ingressos que li permetin abonar-la, com tampoc ho pot fer amb la responsabilitat civil.

Cal recordar que d'acord amb el que recull la reiterada jurisprudència del nostre Tribunal Constitucional, entre moltes d'altres les STC 48/84, de 4 d'abril i 114/88, de 10 de juny, la càrrega de la prova d'un fet il·lícit imputat a un tercer correspon a qui presenta la denúncia, i només si en el judici oral s'han practicat proves (testificals, pericials o documentals) de caire incriminatori, es pot considerar destruït el principi constitucional recollit en l' art. 24.2 CE. EDL 1978/3879 Doncs bé, en el cas que ens ocupa, no estem pas davant de cap vulneració de la presumpció d'innocència, malgrat la queixa de la recurrent en el seu escrit d'apel·lació, doncs l'estudi de l'acta del judici de faltes palesa que es van practicar tres proves concretes, consistents en: A) la declaració dels implicats (denunciant i denunciada); B) la documental mèdica complementada per la pericial forense, sobre l'abast de les lesions sofertes pel menor d'edat, la seva mare i una germana; i C) La declaració testifical dels lesionats. Existeix per tant prova de càrrec plural, i la qüestió jurídica a debatre queda reduïda a determinar si ha estat o no suficient per a bandejar tot dubte raonable sobre qui era el/la propietari/a del gos que va ocasionar les lesions, en no romandre lligat ni anar protegit amb un morrió quan passejava per la via pública.

Cal insistir que el tribunal de segona instància només pot revisar el relat fàctic contingut en la sentència impugnada, si s'aporten pel recurrent elements provatoris acreditatius d'haver-se incorregut pel jutge d'instància en error flagrant en la valoració de la prova practicada en el judici oral, d'acord amb els principis de publicitat, oralitat i contradicció. L' art. 741 de la LECRIM EDL 1882/1 disposa que el tribunal sentenciador apreciarà en consciència i de forma conjunta les proves, amb motivació raonada i extracció de conclusions lògiques, tenint sempre en compte que el dret penal es regeix pel principi " in dubio pro reo". Doncs bé, l'estudi de les diligències practicades, l'acta del judici oral, i la sentència, posen de manifest que es va practicar prova testifical de càrrec, objectiva i imparcial,

consistent en les declaracions de la perjudicada i dos testimonis presencials, plenament coherent amb la denúncia presentada davant la policia i compatible amb l'informe sanitari que palesa l'abast de les lesions sofertes.

De fet, la pròpia denunciada admet de forma prou clara en el judici que el seu gos anomenat " Canoso " havia sortit corrents darrera una gossa, i que el menor d'edat s'hi va interposar amb la finalitat de jugar amb els dos animals, raó per la qual no va donar importància a l'afer, fins que va escoltar els crits del nen i de la seva mare. Aquest context permet inferir que la valoració del jutge penal ha estat encertada, a banda de recordar que és competència exclusiva i exclouent seva valorar la fiabilitat de la prova de caire personal, puix és l'única davant de qui han declarat tots els implicats, sense que la Sala pugui modificar el seu criteri objectiu de credibilitat, com ens recorden les STS de 12.5.97, 22.2.99 i 5.5.10.

II.- En seu d'hipotètica infracció de l' art. 631 CP EDL 1995/16398 en quan a si el gos que va atacar als dos menors i a la denunciada pot ser considerat animal perillós o no, puix mai fins llavors havia mossegat a ningú, hem de matisar que no és pas el tipus el que fa al gènere sinó l'actitud. Si un animal domèstic mossega hom sense ser molestat explícitament, cal considerar-lo lesiu i perillós " iuris tantum ", cosa que obliga al seu propietari a adoptar les mesures de seguretat adients per tal d'evitar el dany corporal a tercers.

La Sala ha de compartir l'apreciació valorativa del jutge " a quo " en orde a considerar que esdevé una imprudència omisiva irrefutable dels deures de cura d'animals domèstics potencialment agressius, la conducta de qui els deixa lliures -encara que sigui en un descampat-sense morral. En fer-ho es col·loca voluntàriament en situació de garant respecte dels danys i lesions que puguin ocasionar a tercers, en especial, en afers com el que ens ocupa on el lloc urbà fa perfectament previsible alguna incidència desagradable vers als vianants.

III.- Finalment, impugna la recurrent l'abast de la responsabilitat civil fixada d'acord amb el que recullen els arts. 109 i sgts de la Lecrim, i de la multa. Considera que és excessiva i argumenta que no les podrà abonar atesa la seva situació de precarietat econòmica.

La determinació econòmica de la responsabilitat civil és qüestió competència exclusiva del jutge de primera instància, atès que la jurisprudència només atorga al tribunal d'apel·lació facultats revisores si aprecia que s'ha incorregut en un error flagrant a l'hora de valorar l'informe pericial. No succeeix així en aquest afer, atès que la sentència concedeix els dies d'ILT recollits en l'informe forense, i la seva apreciació que una cicatriu visible a la cama mereix una indemnització de 3 punts del barem és perfectament raonable. Sorpren el tribunal que en aquest afer no s'hagi emplaçat a la Cia d'assegurances que obligatoriament ha de tenir contractada tot propietari d'un gos. En qualsevol cas, és a la denunciada a qui corresponia haver aportat la preceptiva pòlissa i haver demanat en el judici que es declarés la responsabilitat civil solidària de l'entitat asseguradora.

En quan a la quota/multa, només cal recordar que l' art. 53 del Codi Penal fixa un llindar mínim de 3 euros/dia i màxim de 400 euros/día, per la qual cosa la determinació individualitzada en 6 euros és plenament proporcional i ajustada a dret.

Les costes processals d'aquesta apel·lació es declaren d'ofici, en no apreciar-se especial temeritat en el recurs interposat.

Vistes les normes legals esmentades i demés d'aplicació al cas sotmès a judici, decideixo la següent

FALLO

Amb desestimació del recurs d'apel·lació formalitzat per la denunciada Pilar contra la sentència condemnatòria dictada el día 30 de desembre de 2011 pel jutjat d'instrucció num. 2 dels de Terrassa, he de CONFIRMAR i CONFIRMO íntegrament l'esmentada resolució, amb declaració d'ofici de les costes processals generades en aquesta alçada.

Notifiqueu aquesta sentència a totes les parts comparegudes, i feu-los saber que no s'escau interposar-hi recurs ordinari de cap classe. Retorneu les actuacions al jutjat instructor per al seu coneixement i efectes executius.

Deixeu-ne certificació en el rotlle d'apel·lació. Així ho pronuncio, mano i signo.

PUBLICACIÓ.- L'anterior sentència ha estat llegida en audiència pública pel magistrat que la signa. En dono fe. El secretari judicial.

Fuente de suministro: Centro de Documentación Judicial. IdCendoj: 08019370102012100676